

grændse. Det tør jeg sige fuldkommen sikkert. „Danmarks Rige“ gaaer altsaa efter hans Mening til Toldgrændsen (Bærfod: Ja naturlig!) (Flere Stemmer: Ja, efter Grundloven!). Jeg hører fra alle Sider, at saaledes er det efter Grundloven: Nei! det var Grundlovens skønne Haab, og det er for Diebliffet mange Medlemmers „skønne Drøm“, men Virkelighed er det ikke. Det har Finanteministeren allerede paa en meget klar Maade udviklet. Jeg skal imidlertid Intet have imod, at det ærede Medlem, som udtalte sig saaledes, optager denne Mening som sin og bringer den til Afgjørelse ved denne Afstemning under den Forpligtelse, at han saa er istand til at føre os saavel til at realisere denne hans Anskuelse som alle de Forhaandninger, der knytte sig dertil, og kan overvinde de Vanskeligheder, som ville stille sig i Veien. Under denne Forpligtelse holder jeg mig overbevist om, at det ærede Medlem, som har udtalt sig, som han har gjort, har stillet sig. Jeg kan ikke nægte, at det var allerminst fra hans Side jeg havde ventet en Indsigelse imod denne Lov. I 1850, da Toldgrændsen flyttedes, ikke til Cideren, men til en Forpostlinie, da var, om jeg mindes ret, det ærede Medlem med i Ministeriet (Hør!), og han maa altsaa have vidst, hvad det Ord „midlertidig“ betydede. Jeg gjorde dengang Indsigelse, hvorved jeg har skaffet mig et godt Standpunkt; jeg gjorde opmærksom paa, at man derved havde berøvet os vort fulde Herredømme over vor Lovgivning i denne Retning, idet vi nemlig bragte Sagen ind paa et Gebeet, hvortil vor raadgivende og lovgivende Magt ikke strakte sig. Man ansaae det imidlertid dengang for et stort politisk Skridt og for et nyttigt Foretagende. Jeg erkjendte, at det kunde være nyttigt; men jeg mindede ogsaa om, hvad Følgen maatte og i sin Tid vilde blive. Følgen ligger nu for os. At nægte den nu foreliggende Lov vort Bifald, det er at fornægte det; vi dengang gjorde, det er at udslette det Ord „midlertidig“, som det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Clausen) har været med at sætte i Loven. (Flere Stemmer: Ja! Nei!). Jeg havde ligeledes mindst ventet fra hans Side at høre

Tvivl udtalt, om der kunde være „europæiske Nødvendigheder“, som tvinge Regjeringen til at gjøre det, den ikke vil. Jeg havde mindst ventet, siger jeg, at høre dette udtalt af den Mand, som selv har erkjendt, at det var en Nødvendighed for os at arbejde os ind paa det saakaldte Notabelproject, og udtalte, at vi maatte være glade ved, om vi kunde holde os til det. Jeg havde mindst ventet, at denne Mand ikke skulde anerkjende Nødvendigheden i den nu foreliggende Udvikling, som dog er en simpel, ja vi kunne næsten sige, en heldig Følge deraf. Det er ikke rigtigt, naar man vil bringe Historien i Grindring, da at glemme sin egen Historie; og allerminst naar den er saa nær liggende. Jeg vil bede de ærede Herrer, som vare tilstede forrige Aar, da de Sager blev behandlede, der angik Kundgjørelsen af 28de Januar, at erindre, hvorledes det af dem, som vare nær indviede i Forholdene, blev udviklet, hvor nødvendigt det var, at vi gik ind paa Sagen efter samtlige foreliggende Forhold. Det vil ogsaa erindres, at efter megen Strid og megen Kamp derimod, blev ogsaa tilsidst Nødvendigheden i Grunden anerkjendt af Alle (Flere Stemmer: Nei!). Saa fremt Mogle sige: nei, vi anerkjende ikke Nødvendigheden, saa kan dette kun være fra et individuelt Standpunkt, og vedrører ikke den almindelige Anerkjendelse af Nødvendigheden, hvormed vi ere vendte hjem iffor; thi, havde vi ikke anerkjendt Nødvendigheden, saa havde vi gjort megen Uret i ikke at gjøre ganske anderledes alvorlige Bestræbelser for at undgaae dens Følger. Men, siger man, det er egentlig ikke Nytten eller Nødvendigheden af denne Kundgjørelse, vi bestride, det, vi egentlig bestride, det er, at den ikke er kommen til Opsvølse, at den ikke er bragt til Udsørelse. Allerede deri, at man siger dette, ligger i en væsentlig Grad en Erkjendelse af Nødvendigheden af Kundgjørelsen af 28de Januar; thi ellers maatte man jo være glad ved, at den ingen Udvikling fik. Men, spørger jeg nu, hvad er det for en Udvikling, man forlanger? Der har været tilbudt os eller er i dette Diebliff budt os en Udviklings Vej, men den synes man at ville forkaste og at ville tvinge en anden frem. Man siger: Hvorfor have vi